

DE DRIE MANNEN VAN YPSILANTI

DE STICHTING / THEATERGROEP HOLLANDA

'DE MANNEN VAN YPSILANTI'

CHAOS REGEERT

Drie eetzame zielen staan op het toneel. De omgeving is droevig en desolaat. Een hoge deur in het midden van de vrijwel lege toneelvloer scheidt een denkbeeldig binnen 'van een buiten'. Aan beide kanten van de scheidslijn is het even kil. Letterlijk en figuurlijk.

Buiten deprimeert het weer, binnen zijn de dekens slechts opgetast om óp te liggen: menselijke warmte is er niet. Wanneer hopig doer de drie aanwezige mannen pogingen om het waarom van hun bestaan in woorden uit te drukken. Even desperaat is hun zoektocht naar onderling verband. Zijn ze broers, geliefden, vrienden, de Mannen van Ypsilanti misschien?

Keer op keer denken de personages het te vinden, die ene waarheid, de rechtvaardiging van hun bestaan. Maar die is er niet. Dat is pijnlijk en komisch tegelijk. Groot blijkt het geluk bij Felix (Marcel Hensema) bij voorbeeld, als hij een liefdesbrief ontvangt. Opzienbarend is de positieve verandering in zijn persoonlijkheid daardoor. Plotseling straalt hij zelfvertrouwen uit. Echter, noch geliefde, noch de brief is authentiek. Zodra dat blijkt, verwurdt hij tot zijn oude, onzekere ik.

Voorstelling: 'De Mannen van Ypsilanti', tekst: Peter de Graef, regie: Peter de Graef en Arne Lievens; spel: Fedja van Huêt, Marcel Hensema, Stijn Westenberg; gezien: De Brakke Grond, Amsterdam; info: 020-4275447.

Geen samenhang

'De Mannen van Ypsilanti' van: schrijver/regisseur Peter de Graef balanceert tussen droom en werkelijkheid. Flarden van gesprekken volgen elkaar willekeurig op, dialogen hebben vaak geen samenhang. Zijlijnen worden niet uitgediept. Aanvankelijk is het puur blijk geneigd, net als de personages, te zoeken naar de samenhang. Maar die is er niet.

"Alsmens'kunje niets weten", filosofeert een van de mannen. Zo is het ook, dus chaos regert.

Maar de angsten van Felix, Wim (Fedja van Huêt) en Riemer (Stijn Westenberg) zijn levensrecht. Hun eenzaamheid is dat ook. Peter de Graef en zijn acteurs slepen de toeschouwers een chaotische wereld in zodat een gedeeld gevoel van onbehagen ontstaat. Fedja van Huêt als Wim speelt daarin een fraaie rol. Soepel en schijnbaar moeiteloos schiet hij als levensrechte schizofreen van persoonlijkheid naar persoonlijkheid. Hij is beslist de

■ Marcel Hensema in 'De Mannen van Ypsilanti'.

FOTO: RAVMOND MALLENJER

meest getikte van het stel.

"Als ik er van uiga dat ik niet beta, wordt het leven dragelijk", zegt een van de mannen aan het eind. Wim neemt dat heel letterlijk: hij verhangt zichzelf. Onbepaald bungelt zijn dode lichaam aan een balk. Een moment vol dramatiek. Toldat Felix roept: "Dit is maar een voorstelling waar je in zit, Wim. Dit is toneel." Oftoch niet?

Lies Schur

